

Simon Gregorčič

Njega ni

Rože je na vrtu plela,
pela pesemco glasno,
živo v lice zarudela,
ko je stopil on pred njo.

"Daj mi cvetko, dete zalo,
da na prsi jo pripnem,
za spomin cvetico malo,
preden v tuje kraje spem."

Kito cvetja mu je dala,
s cvetjem dala mu srce,
sama v vrtu je ostala,
on po svetu šel od nje.

Rože je na vrtu plela,
pesmi pela je glasno -
kaj da vrta več ne dela,
kaj ne poje več tako?

Deklica glavo poveša,
vene obraz, prej cvetoč,
nekaj nje srce pogreša,
solz ji potok lije vroč.

Čez ograjo vrtno gleda -
mnogo mimo vre ljudi -
deva blede, deva blede,
njega od nikoder ni!